

Arrest

nr. 228 558 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) in Machatchkala (Dagestan), waar u uw hele leven heeft gewoond.

U studeerde vier jaar aan het economisch college in Dagestan. Later studeerde u vijf jaar aan 'MADI' (Moscow Automobile and Road Construction State Technical University) in Moskou. U stopte met

studeren in het jaar 2003 en deed uw legerdienst in de jaren 2004-2005. Hierna werkte u als kunstschilder, ontwerper en monteur van zwembaden,...

Uw broer M'. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) verliet Dagestan in 2003 en diende op 24 juli 2003 voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 31 augustus 2005 nam het CGVS een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De beroepsprocedure die uw broer hiertegen inging werd verworpen op 22 mei 2008. Uw broer M'. (...) is intussen wel Belg geworden.

In het jaar 2006 huwde u met E. P. M. (...), een Tsjetseense uit Kizilyurt (Dagestan), met wie u uw dochter A. (...) kreeg (°21/08/2007).

In de zomer 2006 kwam uw oudere broer H. (...) op voor een vrouw die in elkaar geslagen werd door leden van de Veiligheidsdiensten. Niet veel later werd uw broer zelf opgepakt, vastgehouden en veroordeeld tot 16 jaar cel.

Naar aanleiding van deze feiten ontvluchtten uw moeder R. M. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) en uw broer M. M. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) Dagestan. Op 5 september 2006 dienden zij voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, waarbij zij de arrestatie van uw broer H. (...) aanhaalden. Op 21 december 2006 nam het CGVS een 'Bevestigende beslissing van weigering van verblijf' voor zowel uw moeder als uw broer, gezien de context rond de arrestatie van H. (...) ongeloofwaardig werd bevonden en het niet aannemelijk werd geacht dat de rest van uw familie eveneens beschuldigd zou worden. Op 6 maart 2007 dienden uw moeder en broer M. (...) voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in, waarbij zij zich beriepen op feiten gerelateerd aan hun eerste verzoek. Op 30 september 2008 nam het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de RVV op 27 februari 2009. Uw broer M. (...) diende op 23 februari 2010 voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in en ontving op 10 november 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de redenen van zijn verzoek gelinkt waren aan die van zijn eerste verzoek. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV bij arrest van 28/02/2011. Op 13 mei 2013 dienden uw moeder en uw broer M. (...) opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in. Op 2 april 2014 werd een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw broer genomen omwille van de ongeloofwaardigheid van de door hem afgelegde verklaringen. Uw moeder ontving op 23 mei 2013 een beslissing 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag) van de DVZ.

Uzelf bleef na de arrestatie van uw broer H. (...) in Dagestan. U contacteerde verschillende mensenrechtenactivisten in de hoop dat zij u konden helpen met de zaak van uw broer H. (...). Zo kwam in contact met I. E. (...). Omdat hij u hielp en u al snel merkte dat deze man te vertrouwen was, besliste u hem ook uw hulp aan te bieden. U hielp I. (...) verschillende keren bij zijn werk als mensenrechtenactivist. U ging langs bij familieleden, burens, het hoofd van de administratie, ... van personen die valselijk beschuldigd werden door de ordediensten om informatie te verzamelen. Deze informatie moest u aan I. (...) bezorgen. In totaal hielp u met een zes à achtal zaken.

Uw laatste zaak was de zaak S. (...). Een minderjarige jongen was getuige geweest van arrestaties van andere jongeren. Hij werd geëxecuteerd door de Tsjetseense politie. Het gezin kende de daders, maar was bang om stappen te ondernemen. Ze kregen te horen dat hen hetzelfde lot beschoren zou zijn indien ze naar de rechtbank zouden stappen of de zaak publiek zouden maken. T. E. (...), de neef van I. (...), kon de familie overtuigen toch een klacht neer te leggen. In 2013 werd een volmacht opgesteld op naam van I. E. (...), zodat deze het gezin kon vertegenwoordigen bij het Europese hof. Aangezien T. (...) problemen kreeg omwille van deze zaak, ontvluchtte hij de Russische Federatie. Hij vroeg u om de zaak op te volgen. U bezorgde een envelop met documenten – uw was niet op de hoogte van de inhoud – aan de familie S. (...).

Begin juni 2014 werd u onderweg van Grozny naar huis tegen gehouden aan een controlepost. U werd neergeslagen en meegenomen. U werd drie dagen vastgehouden door de Tsjetseense ordediensten. In deze periode werd u gefolterd en ondervraagd over de S. (...) zaak. De ordediensten wilden weten welke mensen nog van plan waren een verzoek in te dienen bij het Europees hof en in welk stadium de zaak gevorderd was. Zij eisten van u dat u de volmacht bemachtigde en dat u zou voorkomen dat de zaak S. (...) voorkwam bij het Europese hof. U ging akkoord. Met een zak over uw hoofd werd u naar een onbekende locatie gebracht en daar achtergelaten. U werd opgehaald door uw oom.

Na dit incident verbleef u twee tot drie weken in een appartement dat door uw oom werd gehuurd. Hierna keerde u terug naar uw vrouw en dochter. U vertelde niets aan hen over deze gebeurtenis. U wou uw vrouw beschermen en zei haar dat jullie uit elkaar moesten gaan omwille van een bepaalde situatie. Hierop volgde een ruzie, waarna uw vrouw naar haar familie vertrok.

U bracht I. E. (...) op de hoogte van uw arrestatie. Hij zei u dat het voorlopig beter zou zijn om te stoppen en af te wachten wat de zaak van de S. (...) betrof. Na uw vrijlating werd u nog verscheidene keren gebeld door uw vervolgers, die wilden verifiëren of u wel degelijk bezig was met de opdrachten die zij u hadden gegeven.

In de periode hierna reisde u voor uw werk regelmatig naar Moskou. U verbleef eveneens bij neven in andere dorpen. Eind 2014 verbleef u voor twee à drie weken in Moskou. Vandaar reisde u naar Duitsland, waar u een halfjaar verbleef. In juli 2015 keerde u terug naar de Russische Federatie omdat uw vrouw en dochter bedreigd werden. Na uw terugkeer naar Rusland deed u een visumaanvraag voor Griekenland en voor Estland, met als doel de Russische Federatie samen met uw gezin te verlaten. Vanuit Rusland boekte u een ticket om naar Casablanca te gaan. U moest overstappen in Spanje, waar u na aankomst uw paspoort vernietigde en een verzoek tot internationale bescherming indiende dat geregistreerd werd op 21 oktober 2015. U werd echter gerepatriëerd naar de Russische Federatie. Na uw terugkeer uit Spanje woonde u in Moskou. U keerde sporadisch nog terug naar Machatchkala om vrienden te bezoeken. U verliet Moskou eind november, begin december 2015. U reisde naar Khasavyurt (Dagestan), waar u uw vrouw en dochter ontmoette. Met hen reisde u tot in Polen, waar u de woorden van de scheiding uitsprak. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 4 december 2015 in Lublin. Uw vrouw en dochter reisden verder tot Duitsland. U kwam in België aan in december 2015.

Na uw aankomst in België trouwde u met L. V. (...) (CGVS (...), O.V. (...)), die op 13 november 2003 een verzoek tot internationale bescherming indiende in België en op 25 maart 2005 een weigeringsbeslissing van het CGVS ontving. Deze beslissing werd bevestigd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het tweede verzoek tot internationale bescherming dat Larissa indiende op 9 mei 2007 resulteerde eveneens in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het CGVS op 30/08/2007. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 20 december 2017. Op 9 februari 2009 diende zij voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, die resulteerde in een beslissing 13quater van de DVZ (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag).

Op 4 februari 2016 werd uw zoon M. V. (...) geboren.

Op 12 januari 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Omwille van de problemen die u in het verleden meemaakte begon u in 2017-2018 met het gebruiken van drugs. In het kader van uw verslaving liet u zich vrijwillig opnemen in het Centrum voor Urgentiepsychiatrie in Gent van 14 augustus 2017 tot 16 augustus 2017. Op 22 april 2018 werd u opgenomen op de dienst Spoedgevallen van het Universitair Ziekenhuis Gent na een overdosis heroïne en cocaïne. Aansluitend werd u gehospitaliseerd op de dienst psychiatrie.

Op 23 april 2018 werd u opgebeld door politieagenten uit Dagestan. Zij belden u in totaal een drie à vier keer, waarvan dit telefoongesprek het laatste was. Ze vroegen u waar u was en stelden u vragen over uw broer H. (...).

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer; uw binnenlands Russisch paspoort, uw internationaal paspoort, de geboorteakte van uw dochter A. (...), een geboortebewijs van uw zoon M. (...), een kopie van de vaderschapsverklaring van uw zoon M. (...), uw rijbewijs, uw oranje kaart, de identiteitskaart van uw broer M. (...), de verblijfstitel van uw vrouw L. (...), een document van 13 pagina's dat werd opgesteld door u en uw broer waarin u uw problemen beschrijft, een document van I. E. (...), waarin deze bevestigt dat u vrijwilligerswerk voor hem deed en hierdoor problemen kende, een rapport met als titel "Russland: Verfolgung von Verwandten dagestanischer Terror-verd[achtiger] ausserhalb Dagestans" uitgegeven door de organisatie "Schweizerische Flüchtlingshilfe" op 25 juli 2014, waarmee u wilt aantonen dat familieleden van veroordeelden geviséerd worden, een deel van de documenten die u voor I. E. (...) moest verzamelen, drie medische attesten in verband met uw rugpijn, een politieverslag van 29 januari 2019 in verband met de overdosis die u nam, een medisch attest waaruit blijkt dat u in de periode van 2017-2018 veel psychoactieve medicatie (zoals antipsychotica, antidepressiva en pijnstillers) nam, een ziektebriefje voor de periode van 20/3/17-23/3/17, een voorschrift voor mediatie, facturen in verband met uw opname in het ziekenhuis in augustus 2017, een medisch attest dat opgemaakt werd naar aanleiding van uw opname in augustus 2017, medische documenten in verband met uw zelfmoordpoging en aansluitende opname in de psychiatrie in april 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medische attesten die u voorlegde blijkt immers dat u in het verleden kampte met een drugsverslaving en kenmerken vertoonde van PTSD. Er wordt eveneens melding gemaakt van

depressieve klachten en een doodswens. U verklaarde zelf dat u psychologische problemen had omwille van geweld dat u in het verleden onderging (CGVS II p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. Uzelf gaf in het begin van uw eerste gehoor op 4 december 2017 aan dat u zich niet in staat voelde het gehoor af te leggen omdat u niet zeker was of u psychisch sterk genoeg zou zijn en omdat u het moeilijk had zich te concentreren (CGVS I p. 2). Er werd u echter uitgelegd dat het gehoor op uw tempo zou gebeuren, dat er per vraag bekeken zou worden hoe u zich voelde en dat u steeds mocht aangeven indien u een pauze wenste (CGVS I p. 5-6). Uiteindelijk werd doorgegaan met het eerste gehoor en bleek dat u ondanks uw initiële verklaringen dat u zich niet in staat voelde het gehoor af te leggen, de vragen uitgebreid en gedetailleerd kon beantwoorden. Bij aanvang van het tweede gehoor op 28 februari 2019 verklaarde u dat uw mentale gezondheid was verbeterd en dat u geen drugs meer gebruikte. U nam wel nog medicijnen. Hoewel u verklaarde dat het gebruik van deze medicijnen een invloed kon hebben op het verloop van het gehoor (CGVS II, p. 2-3), bleek u in staat uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen betreffende uw asielmotieven. Zowel tijdens het eerste als het tweede gehoor werd op uw vraag verscheidene malen gepauzeerd. Op het einde van het tweede gehoor verklaarde u dat het moeilijk was geweest, maar u zei eveneens dat u alle vragen had begrepen en al uw asielmotieven uiteen had kunnen zetten (CGVS II, p. 14). Het CGVS ontving binnen de voorziene termijn geen opmerkingen betreffende de kopieën van het verslagen van de persoonlijke onderhouds die u op uw vraag werden overgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar de Russische Federatie problemen te krijgen met de politiediensten van Tsjetsjenië, Dagestan en in de hele de Russische Federatie. U zou gevisieerd worden door de autoriteiten omwille van uw samenwerking met de Tsjetsjeense mensenrechtenactivist I. E. (...). U vreest dat er bij terugkeer een valse zaak tegen u zou worden gefabriceerd, zoals in het verleden met uw broer H. (...) gebeurde. U zou daarenboven in het jaar 2014 door de Tsjetsjeense politie zijn vastgehouden en gefolterd. De Dagestaanse politie zou u in België hebben opgebeld om te vragen waar u was (CGVS I p. 10-11). Verder vreest u de familie van uw eerste vrouw, die u zou viseren omdat u van haar gescheiden bent.

U kan echter niet aantonen dat u bij terugkeer naar Dagestan een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat op verschillende momenten doorheen uw relaas blijkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Zo verklaarde u dat u Dagestan voor een eerste keer ontvluchtte in 2014, tegen het einde van het jaar. U zou naar Moskou zijn gegaan, daar drie weken hebben verbleven en dan naar Duitsland zijn gereisd. Na ongeveer een half jaar in Duitsland te hebben verbleven, keerde u in de zomer van 2015 terug naar de Russische Federatie (CGVS II p. 5-6). Nergens uit uw verklaringen (DVZ verklaringen nr. 22-25, p. 9-10), noch uit de informatie beschikbaar in uw administratief dossier bleek dat u in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming indiende. Dit is hoogst opmerkelijk, aangezien u verklaarde Dagestan te hebben verlaten omdat u vreesde het slachtoffer te worden van wanpraktijken van de politie en u in het verleden reeds werd aangehouden en gefolterd door de Tsjetsjeense politie (CGVS I p. 11). U had eveneens onder dwang een heleboel papieren ondertekend waarvan u niet wist wat erop stond. U verklaarde zelf dat u vreesde dat er bij terugkeer naar uw regio van herkomst een zaak tegen u gefabriceerd kon worden en u onschuldig gevangen zou worden, net zoals uw broer (CGVS II p. 10, 11, 13). In dit opzicht is het geheel ongeloofwaardig dat u zou nalaten een verzoek tot bescherming in te dienen wanneer u daar de kans toe had. Het is nog minder aannemelijk dat u na uw verblijf in Duitsland terug zou keren naar de Russische Federatie, en daarbij nog herhaaldelijk zou terugkeren naar Machatchkala, de plaats waar u uw hele leven heeft gewoond en waar de autoriteiten u logischerwijze eerst zouden zoeken indien ze u zouden viseren. U verklaarde dat u terugkeerde naar Rusland omwille van de veiligheid van uw vrouw en dochter. Er zou tegen u zijn gezegd geweest dat ook uw vrouw en dochter slechte dingen zouden kunnen overkomen (CGVS II p. 6). In de context die u schetste - het feit dat u Dagestan verliet omdat u vreesde slachtoffer te worden van wanpraktijken van de ordediensten onder andere omwille van het feit dat u reeds in het verleden door hen werd gefolterd - is het niet geloofwaardig dat u zou hebben nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u daarentegen zou zijn teruggekeerd naar Rusland en Dagestan. De verklaring dat u terugkeerde omwille van de veiligheid van uw vrouw en dochter volstaat niet. Het lijkt immers niet

geloofwaardig dat uw vrouw en dochter het land niet zouden kunnen verlaten zonder dat u hiervoor zelf zou moeten terugkeren.

Verder dient ook de laattijdigheid van uw verzoek tot internationale bescherming in België benadrukt te worden. zo blijkt uit verschillende van uw verklaringen dat u in België toekwam in december 2015 (DVZ verklaringen nr. 25 p. 10, CGVS I p. 16). U diende echter pas een verzoek tot internationale bescherming in op 12 januari 2017, meer dan een jaar na aankomst. U verklaarde zelf dat u heel depressief was in de periode na uw aankomst in België en dat u schrik had naar Polen terug gestuurd te worden aangezien u daar eveneens een verzoek tot internationale bescherming had ingediend (CGVS I p. 16). Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de moeilijke psychische toestand in dewelke u zich bevond na uw aankomst in België dient opgemerkt te worden dat deze verklaring niet volstaat. Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, kan immers verwacht worden dat deze al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen. Bovendien kan van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de asielprocedures in België. Niet alleen uw moeder, maar ook uw broers M. (...), M'. (...) en uw tweede vrouw L. V. (...) dienden verschillende verzoeken tot internationale bescherming in, in de periode 2003 - 2013, waarbij zij telkens werden bijgestaan door een advocaat. Verder dient opgemerkt te worden dat één van uw broers, M'. (...) met wie u een nauw contact hebt, werkt(e) als beëdigd tolk voor Justitie en dat hij ook jarenlang nauw samenwerkte met een advocaat gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht (cf. informatie toegevoegd aan administratief dossier). Er kan dan ook verwacht worden dat hij weet waar en hoe zich te informeren over uw rechten en de lopende asielen Dublinprocedures en dat u dus op de hoogte was van het belang van het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het feit dat u in een dergelijke context zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, relateert de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in bijzonder ernstige mate.

Bovenstaande gedragingen zijn niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststellingen doen dan ook reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat er twijfels geplaatst kunnen worden bij uw beweerd profiel als vrijwillig medewerker van de Tsjetsjeense mensenrechtenactivist I. E. (...).

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er twijfels kunnen geplaatst worden bij de context waarin u I. (...) heeft leren kennen. Zo verklaarde u dat u na de arrestatie van uw broer op zoek was naar advocaten of mensenrechtenactivisten die u bij de zaak van uw broer zouden kunnen helpen. Op die manier kwam u terecht bij I. (...). De verklaringen die u voorlegde via uw zelfgeschreven document (zie document 8 in groene map) omtrent de arrestatie van uw broer H. (...), waren echter tegenstrijdig met de verklaringen die uw moeder en broer M. (...) aflegden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. U verklaarde in dit document dat uw broers H. (...) en M. (...), toen ze onderweg waren naar huis, getuige waren van een incident waarbij een vrouw werd geslagen door meerdere mannen in burger. Uw broer H. (...) riep iets, waarna deze mannen stopten. Ze lieten de vrouw los en wierpen zich vervolgens op H. (...). Deze mannen bleken agenten te zijn van de Veiligheidsdienst. Zij gaven H. (...) een niet mis-te-verstane waarschuwing. Enkele dagen later, op 4 juli 2006 werd H. (...) op klaarlichte dag ontvoerd in de Agasievastraat door gewapende mensen in camouflage uniform (doc 8 vertaling p. 1). Uw moeder verklaarde tijdens haar verzoek tot internationale bescherming echter dat het huis van uw broer H. (...) op 10 april 2006 werd bestormd door FSB- en OMON-troepen, omdat een koppel dat bij H. (...) in huis woonde ervan verdacht werd bij de rebellen te zijn. H. (...) kon ontsnappen en was enige tijd spoorloos. Op 1 juli 2006 vernam uw moeder van een advocaat dat H. (...) werd gearresteerd en gemarteld (zie beslissing moeder). Deze twee versies van de arrestatie van uw broer houden op geen enkele manier met elkaar verband. Het lijkt hier te gaan over twee totaal verschillende gebeurtenissen. Indien uw broer H. (...) daadwerkelijk werd gearresteerd en valselijk werd beschuldigd in 2006 lijkt het echter ongeloofwaardig dat uw moeder en broer totaal andere verklaringen zouden afleggen over deze feiten die gebeurden vlak voor hun verzoek tot bescherming. Deze uiterst opvallende tegenstrijdigheid kan er alleen maar op wijzen dat uw familie de waarheid omtrent de gebeurtenissen die leidden tot hun vertrek in 2006 niet wou vertellen. Als gevolg hiervan kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de arrestatie van uw broer H. (...) en de gebeurtenissen die hieruit volgden, en meer bepaald uw contact en latere samenwerking met I. E. (...).

Verder kunnen uw verklaringen omtrent uw activiteiten voor I. (...) niet overtuigen. U verklaarde voor hem informatie te verzamelen over personen die valselijk beschuldigd werden van bv. collaboratie met de rebellen bij de familie, burens, het hoofd van de administratie,... (CGVS II p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u I. (...) hielp met een 6 tot 8-tal zaken (CGVS II p. 8). U zou reeds vanaf 2006 I. (...) hebben geholpen (CGVS II p. 7). Met elke zaak was u enkele dagen bezig (CGVS I p. 14). Gezien u slechts met een beperkt aantal zaken bezig was, kan dan ook van u verwacht worden dat u zich concrete informatie over enkele van deze zaken zou herinneren. U slaagt er echter niet in overtuigende verklaringen af te leggen omtrent de onderzoeken die u voor I. (...) zou hebben gedaan. Zo kan u zich tijdens het eerste

persoonlijk onderhoud niet herinneren welke de eerste zaak was die I. (...) u toevertrouwde. Wanneer u tijdens het tweede onderhoud opnieuw werd gevraagd wat voor zaak uw eerste zaak dan precies was, verklaarde u slechts dat u referenties moest verzamelen over bepaalde personen bij burens, familieleden en de omgeving van die persoon in kwestie (CGVS II p. 8). Er kan echter wel verwacht worden dat u zich de eerste taak die u uitvoerde in opdracht van een mensenrechtenactivist een blijvende indruk op u zou achterlaten, dit ook door het risico dat aan het uitvoeren van dergelijke opdrachten vasthangt, en dat u toch meer over deze opdracht zou kunnen herinneren, quod non in casu. Uw verklaringen omtrent de laatste zaak waarbij u hielp, de zaak S. (...), overtuigen evenmin. Hoewel u tijdens uw eerste gehoor in december 2017 nog kon vertellen uit welke regio de familie S. (...) afkomstig was (CGVS I p. 11), slaagde u daar tijdens uw tweede gehoor begin 2019 niet in, noch kon u vertellen hoe de jongen in kwestie, de persoon om wie het hele onderzoek draaide, heette. U wist evenmin wanneer het incident waarbij de jongen werd gedood, plaatsvond, noch hoe lang het incident gebeurde vooraleer u bij de zaak betrokken geraakte. Toen u gevraagd werd of het incident met de jongen korte of eerder lange tijd gebeurde vooraleer u bij deze zaak betrokken raakte, verklaarde u dat er zoveel info was dat u het zich niet precies kon herinneren, maar dat dit misschien hetzelfde jaar of het jaar ervoor was (CGVS II p. 8). Uit de informatie opgesteld in het attest van I. (...), blijkt echter dat de jongen geëxecuteerd werd in augustus 2009, met name 5 jaar voordat u bij deze zaak betrokken raakte (zie doc 6, vertaling p. 4). Deze vage en inconsistente verklaringen omtrent de laatste zaak waarbij u I. (...) zou hebben geholpen, met name de zaak waardoor u problemen kreeg en uw land van herkomst diende te ontvluchten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw profiel als (medestander van een) mensenrechtenactivist en de problemen die u omwille van uw betrokkenheid bij deze zaak zou hebben gekregen. Ook uw verklaringen over andere zaken waarbij u hielp bleven eerder op de vlakte. Zo verklaarde u dat er een man in de stad Buynaksk was voor wie u naar de administratie van de stad ging om referenties te verzamelen. U zou echter niet meer weten wat het probleem was van die man in Buynaksk. Een man in Machatchkala werd geëxecuteerd en ervan beschuldigd rebel te zijn. U ging naar zijn familie om informatie te verzamelen. U wist echter de naam niet meer van de familie, wist niet meer in welk jaar of hoe lang geleden de zaak was gebeurd en wist evenmin wat I. (...) van plan was te doen met de gegevens die u in deze zaak verzamelde (CGVS II p. 9). U verklaarde zich geen andere zaken te kunnen herinneren (CGVS II p. 9). Uw dermate vage verklaringen omtrent uw vrijwilligerswerk voor I. (...) ondermijnen in sterke mate uw voorgehouden profiel.

Een ander element dat uw engagement voor I. (...) in twijfel trekt is het feit dat u, wanneer u geïnterviewd werd in Polen in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, u deze activiteiten en de vervolgingsfeiten die hiermee gepaard gingen helemaal onvermeld liet. U verklaarde tijdens de asielprocedures in Polen slechts: "Ik werd geslagen door de autoriteiten, zij kwamen thuis, zij bedreigden mij omdat ik aan verschillende meetings en vergaderingen deelnam... Ik werd bedreigd door de autoriteiten omdat ik aan verschillende vergaderingen en betogingen deelnam... Ik ben naar Polen gekomen omdat ik bang ben daar te leven. De autoriteiten vervolgden mij omdat ik aan verschillende vergaderingen en betogingen gericht tegen onze overheden deelnam. Ik werd een paar keer geslagen, zij bedreigden namelijk mij daarvoor te vermoorden." (zie stukken uit Poolse asielprocedure toegevoegd aan uw administratief dossier). Indien u daadwerkelijk uw land was ontvlucht omwille van het feit dat u voor mensenrechtenactivist I. E. (...) documenten verzamelde, en hierdoor werd vastgehouden en gefolterd kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat u diezelfde redenen zou aanhalen tijdens het gesprek in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming bij de Poolse asielinstanties. Het feit dat u in het kader van uw asielprocedure in Polen enkel sprak over deelnames aan betogingen en vergaderingen, terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS vertelde dat u zelf maar weinig aan protestacties en betogingen tegen het regime deelnam (CGVS II p. 10) en daarentegen bij uw asielprocedure in België van uw activiteiten als (medewerker van een) mensenrechtenactivist uw voornaamste asielmotief maakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel en de daaraan verbonden vervolgingsfeiten nog verder.

Wat betreft het attest dat I. E. (...) ten behoeve van uw verzoek om internationale bescherming heeft opgesteld, moet overigens worden benadrukt dat de inhoud van dit document op talrijke punten niet overeen stemt met uw verklaringen over uw band met en activiteiten voor I. (...). Zo stelde I. (...) in zijn attest, opgesteld op 20 februari 2015 dat u hem begeleidde tijdens zijn talrijke reizen in de Noordelijke Kaukasus, dat u de laatste jaren actief was in alle betogingen tegen de regering en het regime in Dagestan. Hij verklaarde dat u al uw krachten aan mensenrechtenactiviteiten besteedde en daarom gezien werd door de Russische autoriteiten als buitenlands agent of aanhanger van rebellenbende (document 6, vertaling p. 2, 6). In het document stond eveneens dat u beschuldigende woorden uitsprak tegen het regime van Kadyrov en zijn represailles tegen vredige mensen. De omgeving rond Kadyrov zou uw uitspraken te horen hebben gekregen. Daudov Magomed zou vervolgens het bevel hebben gegeven u op te pakken en naar Grozny te brengen (document 6, vertaling p. 5). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u zelf echter niet politiek actief te zijn geweest

buiten het vrijwilligerswerk dat u deed voor I. (...). U vertelde dat u wel aanwezig was op enkele betogingen of protestacties tegen het regime, maar zou geen actieve rol tijdens deze betogingen hebben gehad. U legde uit dat u maar weinig aan betogingen mee deed, zo'n vier à vijf keer. U zou verder nooit kritiek hebben geuit op Kadyrov. U zou I. (...) maar drie of vier keer in levende lijven ontmoet hebben op bijeenkomsten die hij organiseerde (CGVS II p. 9-10) en zou in een zes à achtal zaken voor I. (...) hebben gewerkt. Deze vaststellingen doen wederom ernstige twijfels plaatsen bij uw voorgehouden profiel en politiek engagement. Het feit dat I. (...) u bovendien een bepaald profiel toedicht, dat totaal niet overeenkomt met uw eigen verklaringen, trekt de waarachtigheid van het hele document in twijfel en zorgt ervoor dat de betrouwbaarheid van I. (...) andere verklaringen over uw beweerde problemen op losse schroeven wordt gezet.

Gezien uw profiel als vrijwilliger voor de mensenrechtenactivist I. E. (...) ongeloofwaardig werd geacht, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u omwille hiervan zou hebben doorstaan.

Ten derde kunnen uw verklaringen omtrent uw vrees voor de familie van uw eerste vrouw, E. niet overtuigen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de scheiding tussen u en uw vrouw niet consistent zijn. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u en uw vrouw reeds in Dagestan beslisten te scheiden. Via uw oom zou u ook uw schoonfamilie hiervan op de hoogte hebben gebracht. De echte woorden van de scheiding zou u pas in Polen zelf hebben uitgesproken (CGVS II p. 7, 12). Uit de geschreven verklaringen die u zelf voorlegde en waarin u en uw broer uw hele levensverhaal noteerden, blijkt echter iets anders. In dit document stelt u dat u op 1 augustus 2014 terugkwam van het vrijdagsgesprek en uw vrouw vertelde dat u moest vertrekken omdat u problemen kende en uw leven of vrijheid in gevaar waren. Het was daarom beter als jullie zouden scheiden. De volgende dag, op 2 augustus 2014 sprak u de scheidingswoorden uit volgens de islam. Uw oom ging vervolgens naar de moskee in Kiziljurt om haar familie en ouders in te lichten over de scheiding (document 8, vertaling p. 7). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op de DVZ blijkt dan weer dat u uw schoonouders rond augustus 2015 vertelde dat u van uw vrouw wou scheiden (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Hieruit blijkt dan ook dat u inconsistente verklaringen aflegt niet alleen omtrent het moment waarop u uw schoonfamilie inlichtte over de scheiding maar ook omtrent het moment waarop u de religieuze scheidingswoorden uitsprak. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Uit het neergelegde document blijkt trouwens dat u in de eerste plaats van uw vrouw scheidde om haar veiligheid te garanderen (document 8, vertaling p. 7). Dit staat echter in contrast met de verklaringen die u aanvankelijk aflegde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS. Wanneer u toen gevraagd werd naar de redenen van jullie scheiding, verklaarde u dat het een privézaak betrof waarover u niet mocht vertellen. U zei dat er veel onbegrip was tussen u en uw vrouw en dat er dingen waren waarmee ze het niet eens was (CGVS II p. 7). U haalde geenszins uw problemen met de ordediensten aan als reden, wat wederom twijfels plaatst bij de context rond uw scheiding en dus ook uw voorgehouden problemen met de overheid. De verklaringen omtrent de omstandigheden van uw scheiding kunnen dan ook niet overtuigen.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die uitgingen van de familie van uw vrouw evenmin consistent en doorleefd waren. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat uw schoonfamilie u bedreigde door te zeggen dat ze met u zouden afrekenen toen u hen rond augustus 2015 vertelde dat u van uw vrouw wou scheiden (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS specificeerde u dat u door de neef van uw vrouw bedreigd werd. U vertelde dat u door hem werd opgebeld en dat er "op hoge tonen" met elkaar gesproken werd. U wist echter niet meer wat er tijdens dat gesprek was gezegd geweest. Gevraagd immers wat deze neef u precies vertelde verklaarde u: "Dat weet ik niet meer. Wat zeg je in dat soort geval, in de zin van ja, als ik je te pakken krijg maak ik je af, zoiets." Gevraagd of er verder nog iets gebeurde antwoordde u: "Ik weet het eigenlijk niet meer. En dit moment was ik ook al bijna vergeten." U verklaarde geen problemen met andere familieleden van uw vrouw te hebben gehad (CGVS II p. 12). Deze vage verklaringen overtuigen niet. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren met betrekking tot uw schoonfamilie, kan echter wel van u verwacht worden dat u zich zou herinneren hoe hun bedreigingen tegen u juist luiden en dat u met zekerheid zou kunnen zeggen of er buiten dit ene voorval al dan niet nog andere zaken waren gebeurd. Uw dermate vage verklaringen omtrent het contact met uw schoonfamilie na uw voornemen om te scheiden doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tenslotte kunt u niet aannemelijk maken dat u door de Dagestaanse politie zou worden gevisieerd omwille van uw vertrek uit het land. U verklaarde verder dat het de gewone praktijk is dat indien iemand uit Dagestan vertrekt, deze persoon ervan beschuldigd wordt dat hij een Syriëstrijder zou zijn. U zou hier in België enkele malen zijn opgebeld door de Dagestaanse politie, die u vroeg waar u was. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat omwille van uw algemeen gebrek aan geloofwaardigheid deze

verklaring niet zomaar voor waar kan aangenomen worden. Verder dient opgemerkt te worden dat deze verklaring slechts een blote bewering is die u met geen enkel bewijs kan staven. Bovendien koppelde u deze zaak terug aan uw eerdere vervolgingsfeiten en zei u dat het u niet zou verbazen indien de Tsjetsjeense politie u zou zoeken met behulp van de Dagestaanse politie, waardoor u met andere woorden verwijst naar uw eerdere vervolgingsfeiten die ongeloofwaardig werden geacht (CGVS II p. 11).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw oranje kaart en de geboorteaktes van uw dochter A. (...) en uw zoon M. (...) bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Uw internationaal paspoort werd reeds eerder beschreven, net zoals het attest van I. E. (...), en het document dat u zelf voorlegde waarin u uw problemen beschreef. De identiteitskaart van uw broer M'. (...) en de verblijfstitel van uw vrouw L. (...) tonen slechts aan dat u een familiaal netwerk heeft in België, maar zeggen niets over uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Dagestan. U legde eveneens verschillende documenten voor die u moest verzamelen in opdracht van I. (...) en die zouden aantonen dat u vrijwilligerswerk voor I. (...) deed. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van deze documenten slechts een kopie neerlegde waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Deze documenten hebben bovendien onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw profiel. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het in de Russische Federatie, en maar bepaald in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is tegen betaling talrijke documenten te verkrijgen, wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert. Verder legde u een rapport "Russland: Verfolgung von Verwandten dagestanischer Terror-verdächtiger ausserhalb Dagestans" uitgegeven door de organisatie "Schweizerische Flüchtlingshilfe" voor, waarmee u wilt aantonen dat familieleden van veroordeelden van een gefabriceerde zaak in Rusland gevisieerd worden (CGVS I p. 3). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u en uw familie geen aannemelijke verklaringen afleggen omtrent de arrestatie van uw broer H. (...). Zelfs indien wordt aangenomen dat uw broer H. (...) in 2006 problemen heeft gekend met de autoriteiten, wilt dit daarom niet zeggen dat u heden ten dage bij terugkeer naar Dagestan eveneens in de problemen zou komen omwille van uw broer. Zo werd er geen geloof gehecht aan uw aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Dagestan in het vizier zou lopen van de Dagestaanse autoriteiten.

U legde eveneens verschillende medische attesten voor. De medische attesten in verband met uw rugpijn, zeggen niets over de oorzaak van deze problemen. Verder legde u verschillende documenten voor die uw opname in het psychiatrisch centrum in 2017 aantoonden (een medisch attest en

verschillende facturen), medische documenten in verband met uw zelfmoordpoging en aansluitende opname in de psychiatrie in april 2018, een politieverslag van 29 januari 2019 in verband met een overdosis die u nam, een medisch attest waaruit blijkt dat u in de periode van 2017-2018 veel psychoactieve medicatie (zoals antipsychotica, antidepressiva en pijnstillers) nam, een ziektebriefje voor de periode van 20/3/17-23/3/17 en een voorschrift voor medicatie. In de medische attesten die u voorlegde wordt melding gemaakt van uw drugsverslaving en het feit dat u kenmerken vertoont van PTSD. Er wordt eveneens melding gemaakt van depressieve klachten en een doodswens. Voor wat deze attesten betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben. Deze attesten betreffende uw psychologische toestand kunnen echter niet worden gezien als een verschoning voor de vele tekortkomingen in uw relaas. . In deze attesten worden uw psychische problemen nergens toegelicht of geconcretiseerd. U brengt evenmin enig medisch document aan waaruit zou blijken dat u omwille van uw medische/psychologische problemen niet in staat zou zijn een gehoor af te leggen en daar een op adequate wijze uw asielrelaas naar voren te brengen. In dit verband kan er trouwens op gewezen worden dat uit een het verloop van beide gehoren blijkt dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat was om uitgebreide verklaringen en beschrijvingen (wat betreft namen, data, plaatsen, e.d.) af te leggen. Bovendien betreffen de opgemerkte vaststellingen geen details, maar kernelementen uit uw relaas (betreffende uw profiel en de concrete activiteiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw problemen) waarvan redelijkerwijze wel verwacht zou kunnen worden dat u hierover consistente verklaringen zou afleggen. Verder dient opgemerkt te worden dat de argumenten waarop deze beslissing gebaseerd werd, niet enkel berusten op vaagheden en tegenstrijdigheden, maar alsook op uw gedrag, dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat u een ernstige, gegronde vrees voor vervolging zou kennen in uw land van herkomst. Deze attesten met verwijzing naar uw psychologische toestand vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het

verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) op verschillende momenten doorheen haar relaas blijkt dat haar gedrag niet in overeenstemming is met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging; (ii) er twijfels geplaatst kunnen worden bij haar beweerd profiel als vrijwillig medewerker van de Tsjetsjeense mensenrechtenactivist I. E.; (iii) haar verklaringen omtrent haar vrees voor de familie van haar eerste vrouw, E., niet kunnen overtuigen; en, ten slotte, (iv) zij niet aannemelijk maakt dat zij door de Dagestaanse politie zou worden gevisieerd omwille van haar vertrek uit het land. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Met betrekking tot haar verblijf in Duitsland voert verzoekende partij enerzijds aan dat zij in Duitsland geen bescherming had gevraagd omdat zij pas bescherming wilde vragen samen met haar (ex-)vrouw en dochter, anderzijds voegt verzoekende partij een stuk als bijlage bij haar verzoekschrift waaruit zou moeten blijken dat zij onmiddellijk na haar aankomst in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 19 februari 2015 (bijlage 5).

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gedrag van verzoekende partij hoe dan ook allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, de uitkomst van zijn asielprocedure afwacht. De vaststelling dat verzoekende partij, na een verblijf van een half jaar in Duitsland, in de zomer van 2015 terugkeerde naar de Russische Federatie toont duidelijk aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

2.2.5.1. Wat betreft het gegeven dat verzoekende partij nog terugkeerde naar haar land en regio van herkomst, stelt verzoekende partij verder nog dat zij in het geheim naar Machatchkala ging om haar vrouw en dochter te bezoeken en er slechts één dag verbleef. De Tsjetsjeense en Dagestaanse veiligheidsdiensten waren hiervan niet op de hoogte.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen voorbijgaat aan de pertinente opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij haar hele leven in Machatchkala heeft gewoond en dat dit dan ook logischerwijze de eerste plaats betreft waar de autoriteiten haar zouden zoeken indien zij haar zouden viseren. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat verzoekende partij, in de door haar geschetste omstandigheden, uitgerekend naar deze plaats zou terugkeren. Waar verzoekende partij herhaalt dat zij haar (ex-)vrouw en dochter in veiligheid wilde brengen, duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds wordt opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat haar (ex-)vrouw en dochter het land niet zouden kunnen verlaten zonder

dat verzoekende partij hiervoor zelf zou moeten terugkeren. De loutere herhaling dat zij haar (ex-)vrouw en dochter in veiligheid wilde brengen, volstaat dan ook geenszins om haar gedrag te verklaren.

2.2.6.1. Inzake de vastgestelde laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming, stelt verzoekende partij dat zij zich "*niet goed in zijn vel*" voelde. Daarnaast vreesde zij ervoor teruggestuurd te worden naar Polen en heeft zij gewacht totdat zij er zeker van was dat België bevoegd zou zijn om haar verzoek te behandelen en niet Polen.

2.2.6.2. De Raad merkt evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij reeds in België toekwam in december 2015 en pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 12 januari 2017, meer dan een jaar na aankomst, relativeert vanzelfsprekend haar beweerde nood aan bescherming.

2.2.7.1. Verzoekende partij onderstreept voorts dat haar versie van de arrestatie van haar broer H. de correcte versie is. Zij meent dat zij niet verantwoordelijk is voor hetgeen haar moeder destijds heeft verklaard. Verzoekende partij voert verder aan dat het Commissariaat-generaal tot het besluit was gekomen dat het relaas van haar moeder niet geloofwaardig is en dat zodoende kan gesteld worden dat haar relaas wel degelijk correct is. Daarnaast bemerkt verzoekende partij nog dat verwerende partij verwijst naar hetgeen haar broer M. zou hebben verklaard, doch ontbreken de verklaringen van haar broer M. in het administratief dossier. Met de verklaringen van haar broer M. kan dan ook geen rekening worden gehouden.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het Commissariaat-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan een vergelijking inhouden met verklaringen van familie/gezinsleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familie/gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Van verzoekende partij en haar moeder kan en mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende en gelijklopende verklaringen afleggen omtrent de arrestatie van hun broer/zoon H. Zij blijven hier echter manifest in gebreke, gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen. Het louter verwijzen naar haar eigen versie van de feiten is niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

Verder stelt de Raad vast dat de er zich in het administratief dossier inderdaad geen enkel stuk bevindt aangaande de verklaringen van de broer van verzoekende partij, M. Echter dient in dit verband te worden opgemerkt dat hoewel in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de verklaringen die haar broer M. aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, deze verklaringen geen onderdeel uitmaken van de motivering in de bestreden beslissing nu slechts gewag wordt gemaakt van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze afgelegd door haar moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er nog op dat de notities van het persoonlijk onderhoud van de moeder van verzoekende partij door verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen werden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota met opmerkingen, bijlage 1).

2.2.8.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar vrijwilligerswerk voor de mensenrechtenactivist I. E., stelt verzoekende partij dat I. E. in zijn brief haar activiteiten en profiel wat heeft 'overdreven' teneinde haar een goede referentie te geven.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat verzoekende partij zich bedient van een document waarin haar een bepaald profiel en politiek engagement wordt toegedicht, dat niet strookt met bepaalde aspecten van haar eigen relaas, wel degelijk haar algemene geloofwaardigheid verder onderuithaalt. *A posteriori* stellen dat het haar siert dat zij niet vertelt wat er in het attest staat beschreven en dat hieruit volgt dat zij wel degelijk de waarheid spreekt, kan niet ernstig worden genomen. Het is evident dat de verzoeker om internationale bescherming de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van dergelijk leugenachtig stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd.

2.2.9.1. Verzoekende partij voegt voorts als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest d.d. 4 juli 2019 (bijlage 2) en stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar medicatie- en drugsgebruik. De medicijnen die zij neemt hebben een invloed op de werking van haar hersenen en dit verklaart waarom zij bepaalde zaken niet meer weet.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat het door verzoekende partij bijgebrachte attest slechts een eenvoudige opsomming bevat van de medicatie die verzoekende partij de laatste jaren heeft genomen zonder dat enige uitspraak wordt gedaan over een mogelijke invloed die deze medicatie zou kunnen hebben op de werking van de hersenen. Evenmin wordt ergens in het attest aangegeven dat verzoekende partij ten gevolge van haar medicatiegebruik niet bij machte was of mocht worden geacht om haar persoonlijke onderhouden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen. Ook wordt er in het attest niet aangegeven of aangetoond dat, laat staan in welke mate of op welke wijze, dit verzoekende partij er in het kader van deze onderhouden van zou kunnen hebben weerhouden om gedegen verklaringen af te leggen. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande dan ook tot blote beweringen.

De Raad bemerkt in dit verband nog dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en dat zij wel degelijk in staat was om uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Van verzoekende partij mag dan ook worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

2.2.10.1. Inzake de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij, wanneer zij geïnterviewd werd in Polen in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, haar activiteiten voor de mensenrechtenactivist I. E. en de vervolgingsfeiten die hiermee gepaard gingen helemaal onvermeld liet, voert verzoekende partij aan dat het interview bij de Poolse asielinstanties heel kort was en de gestelde vragen nogal slordig en weinig zorgvuldig waren opgesteld.

2.2.10.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom internationale bescherming vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Redelijkerwijze kon van verzoekende partij dan ook worden verwacht dat zij een dermate essentieel element als haar activiteiten voor de mensenrechtenactivist I. E. en de daaropvolgende vervolgingsfeiten (arrestatie, ondervraging en foltering door de Tsjetsjeense ordediensten) zou hebben vermeld tijdens haar asielprocedure in Polen. In zoverre verzoekende partij nog aanvoert dat er gewoonweg niets over gevraagd werd, stelt de Raad vast dat aan verzoekende partij tijdens haar interview voor de Poolse asielautoriteiten onder meer expliciet werd gevraagd (i) of zij ooit het slachtoffer was van fysiek/psychologisch geweld, en onder welke omstandigheden (wie, wanneer, waar, waarom?); (ii) naar de redenen voor haar verzoek om internationale bescherming; en (iii) of zij (buiten Polen) ooit werd vastgehouden of gearresteerd (administratief dossier, stuk 15, deel 4). Het feit dat verzoekende partij voor de Poolse asielautoriteiten enkel sprak over bedreigingen en geweld (slagen) door de autoriteiten omwille van haar deelname aan betogingen en vergaderingen gericht tegen de overheid en haar activiteiten als (medewerker van een) mensenrechtenactivist en haar daaropvolgende detentie en foltering volledig onvermeld liet, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze.

2.2.11. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij haar vrees voor de familie van haar eerste vrouw, E., omwille van hun scheiding zelf danig lijkt te relativiseren in haar verzoekschrift (*"Het was vooral de neef van zijn vrouw die bedreigingen uitte met woorden dat ze met verzoeker zouden afrekenen. Doch verzoeker heeft deze bedreigingen nooit echt sérieux genomen. Er waren bedreigingen doch of ze deze gingen uitvoeren is nog een ander luik. Tussen woord en daad zit er soms een groot verschil"*). Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden onverminderd overeind blijven.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een medisch attest d.d. 20 mei 2015 in verband met haar ziekenhuisopname van 13 mei 2015 tot 20 mei 2015 in Duitsland voegt (bijlage 3), stellende dat hieruit blijkt dat de aandoening aan haar rug het gevolg is van fysiek geweld

(slagen), stelt de Raad evenwel vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, nergens in dit medisch attest gesteld wordt dat de aandoening aan haar rug het gevolg is van fysiek geweld (met name slagen). Het betreffende attest zegt niets over de oorzaak van haar rugproblemen en toont dan ook op geen enkele wijze de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan. Een medisch attest kan hoe dan ook geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen of trauma opliep, nu een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

2.2.13. Wat ten slotte nog de bemerking betreft van verzoekende partij dat het verzoek om internationale bescherming van haar ex-vrouw E. nog steeds onderzocht wordt door de Duitse asielinstanties (bijlage 4 van het verzoekschrift), hierbij stellende dat het nuttig is dat het Commissariaat-generaal de gehoorverslagen van haar ex-vrouw E. opvraagt bij de Duitse asielinstanties teneinde op die manier de waarheid te achterhalen, bemerkt de Raad evenwel dat verwerende partij op basis van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing terecht tot het besluit komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Desbetreffende motivering van verwerende partij wordt door verzoekende partij geheel ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Aangaande het door verzoekende partij per aanvullende nota en ter terechtzitting neergelegde attest d.d. 17 juli 2019 van I. E., is de Raad van oordeel dat dit attest d.d. 17 juli 2019 geenszins van aard is het door verzoekende partij beweerde profiel als vrijwillige medewerker van de Tsjetsjeense mensenrechtenactivist I. E. en/of de door haar voorgehouden problemen die hiermee gepaard gingen, aan te tonen, aangezien hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad wijst er immers op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Dat geen enkele bewijswaarde aan dit attest kan worden verleend, geldt bovendien des te meer gezien de vaststelling dat verzoekende partij eerder al een attest (d.d. 20 februari 2015) bijbracht van diezelfde I. E., doch dat dienaangaande door verwerende

partij werd vastgesteld dat de inhoud ervan op talrijke punten niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekende partij zelf over haar band met en activiteiten voor I. E. (zie ook punt 2.2.8.). Deze vaststelling ondermijnt dan ook op ernstige wijze de bewijswaarde van andere attesten van de hand van I. E., nu hij er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst attesten op te stellen waarvan de inhoud niet strookt met de werkelijkheid. De Raad wijst daarnaast nog op het gesolliciteerde karakter van het attest, dat pas werd opgesteld op 17 juli 2019 en dit duidelijk op vraag van verzoekende partij. De Raad bemerkt ten slotte nog dat waar in het attest wordt beweerd dat er sinds mei 2018 een strafzaak is tegen verzoekende partij en dat ook haar familieleden geregeld worden bezocht door de ordediensten, dit blote beweringen betreffen en dat geen enkel bewijs wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat er inderdaad een strafzaak tegen verzoekende partij is ingesteld.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 december 2017 en 28 februari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT